

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců Mgr. Sylvie Šiškeové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **Y. Y.**, zastoupené Mgr. Pavlom Kehlem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. OAM-417/ZA-ZA11-D02-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2020, č. j. 19 Az 22/2020-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně, státní příslušnice Běloruské republiky, požádala dne 15. 7. 2020 v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Ke dni podání žádosti byla držitelkou víza typu C, které vydalo Španělské království dne 10. 10. 2019 s platností od 11. 10. 2019 do 9. 10. 2020 s možností více vstupů a délkou pobytu na 90 dní.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Současně rozhodl, že státem příslušným k posouzení žádosti je v souladu s čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Španělské království.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Shodně se žalovaným konstatoval, že žalobkyně byla držitelkou platného víza, a proto bylo namístě užit čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, nikoliv čl. 12 odst. 4 téhož nařízení. Druhé z uvedených ustanovení na projednávaný případ nedopadá, neboť se týká případů, kdy žadatel není držitelem žádného platného povolení k pobytu nebo víza, ale je držitelem pouze povolení k pobytu nebo víza, jejichž platnost již skončila. Proto nebylo pro posouzení příslušnosti potřebné zjišťování předchozích povolení k pobytu nebo viz žalobkyně. Žalovaný se rovněž dostatečně věnoval možné aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. K tvrzením žalobkyně

o předchozím pobytu na území České republiky a její životní situaci městský soud uvedl, že se jedná o nové skutečnosti, které žalobkyně mohla uvést již v řízení před žalovaným. Napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že žalovaný se nedostatečně a nesprávně vypořádal s kritérii pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nezjistil rozhodné okolnosti ve smyslu čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, konkrétně fakt, že stěžovatelka v letech 2016 až 2018 v souladu s platným pobytovým oprávněním pobývala na území České republiky, ač mu tato skutečnost měla být známa z úřední činnosti. Smyslem nařízení Dublin III je zajistit stav, kdy žadatel o mezinárodní ochranu podává žádost o udělení mezinárodní ochrany v zemi, k níž má nejpevnější vazbu. Pouto k České republice, které si stěžovatelka při pobytu v letech 2016 až 2018 vytvořila, je pevnější než vazba ke Španělskému království. Nelze vyloučit, že by žalovaný i při zohlednění této skutečnosti dospěl k totožnému závěru; své rozhodnutí by však měl v tomto směru odůvodnit a předejít tak jeho nepřezkoumatelnosti.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka měla v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Tvrzené skutečnosti o pobytu na území České republiky v předcházejících letech proto mohla uvést již ve správním řízení. Žalovaný navrhl odmítnutí, případně zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil typové situace, v nichž je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatelky však podmínky přijatelnosti naplněny nejsou.

[8] Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“*

[9] Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III *„pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“*

[10] V projednávané věci není sporu, že stěžovatelka byla v okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 7. 2020 držitelkou platného víza. Toto vízum vydalo Španělské

království dne 10. 10. 2019 s platností od 11. 10. 2019 do 9. 10. 2020. Podle relevantní právní úpravy je proto jednoznačně dána příslušnost Španělského království k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jakožto státu, který toto vízum udělil. Obdobnou procesní situací se stejným vyústěním se zabýval např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26. Článek 12 odst. 4 nařízení Dublin III na případ stěžovatelky nedopadá, neboť nejsou naplněny předpoklady pro jeho aplikaci.

[11] Tvrzení stěžovatelky o silnějších vazbách vytvořených k České republice nemá vliv na uplatnění výše popsaného kritéria určujícího příslušnost členského státu k posouzení žádosti. Článek 7 nařízení Dublin III výslovně stanovuje pořadí kritérií a tím i členských států příslušných k posouzení žádosti. Skutečnost, že žalovaný nezohlednil předchozí stěžovatelčin pobyt, ačkoliv mu tato informace měla být známa z úřední činnosti, proto není vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé nebo jeho nepřezkoumatelnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Napadený rozsudek splňuje požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91), neodchyluje se od dosavadní judikatury kasačního soudu a městský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé bezodkladně, nezabýval se návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu